

MOSTOVI

DAVOR MANDIĆ

SADRŽAJ

<i>most</i>	1
 DOK JE VESELJE BILO U POVOJIMA, GACALO SE IZNEVJERENIM HORIZONTIMA KAO DA MEĐU PRSTIMA NEMA MOSTOVA	2
Mario	3
Biti Ivica Prtenjača	4
<i>Bitka za Pariz</i>	5
Kajgana	6
Posada	7
<i>Čelične ptice ključaju</i>	8
Sigurna kuća	9
Kao jaje	10
Vodnjan vs. Arizona	11
Savijača	12
Antene	13
Stara latinska	14
Kruzi koji se šire	15
<i>Praznina je najdublja</i>	16
Krug	17

<i>Utroba moje sobe</i>	18
<i>Vino je ispralo</i>	19
<i>Gusti razmak između trenutaka</i>	20
<i>Stvari rastu</i>	21
<i>Jutarnja zebra</i>	22
<i>Mjesečeve mijene</i>	23
<i>Iz suznog pogleda</i>	24
<i>Nema više tajni</i>	25
 ILI ZAŠTO JE NASLOV DOŠAO NA KRAJU BALADE O KLUPKU I ČUNJEVIMA	26
<i>Budi moj nemirni</i>	27
<i>U prosutoj kosi</i>	28
<i>Teški su i olovni</i>	29
<i>Kad svučem kožu</i>	30
<i>Tijelo</i>	31
<i>Gorostasne beskrilne ptice</i>	32
<i>Kad se probudim ujutro</i>	33
<i>Ime</i>	34
<i>Na margini stranice</i>	35
<i>Svako jutro narastem</i>	36
<i>Misao je otišla za brodom</i>	37

Pejzažna	38
<i>Izljev duše u mozak</i>	39
<i>Istraga nije polučila rezultate</i>	40
<i>Kad uđem u svoju kožu</i>	41
<i>Renesansa probuđenog boka</i>	42
<i>Čuveni most preko rijeke</i>	43
<i>Uronim u tvoje tijelo</i>	44
<i>Objешeni policijski sat</i>	45
<i>Izbili su mi iz glave</i>	46
<i>Zaigrana sjena u parku</i>	47
<i>Brod zaplovi</i>	48
<i>Moja olovka ostavlja trag neba</i>	49
 JA SAM KRIV	 50
1. <i>Shizofreni subjekt tjera me da tražim</i>	51
2. <i>Nikad neću imati djecu</i>	52
3. <i>Ja gonim krdo velikih riječi</i>	53
4. <i>Gledala me kao ovisnika</i>	54
5. <i>Plakao sam unutar stabla</i>	55
6. <i>Moje srce je kuća</i>	56
7. <i>Neki nemir bušilice</i>	57

O autoru	58
Impresum	59

most

kost

most

kost

most

kost

đerdan

megdan

đerdan

megdan

đerdan

megdan

tkost i svjetskost

samo kost

amo ost

most

DOK JE VESELJE BILO U POVOJIMA,
GACALO SE IZNEVJERENIM HORIZONTIMA
KAO DA MEĐU PRSTIMA NEMA MOSTOVA

MARIO

Mislio sam napisati priču
o Mariju
ali onda se strop otvorio
i pokazao rebra kuće
unutra je kucalo srce
samo kao pas
usred dvorišta
s uzicom
bez gospodara
više mi nije bilo do priče
ni do Marija
kuća je umirala
a ja sam razmišljao
o Carveru.

BITI IVICA PRTENJAČA

Svaku večer kad legnem
izujem stopala
skinem kožu
i okačim je na vješalicu
tek tada uronim u bjelinu neba
okupan u skromnosti

ali prema zakonu velikih brojeva
udvojena noć čini se precijenjenom
kao i kapi kiše s neke grane
ili kaplje znoja s vrška nosa
njenog ili njegovog
svejedno

ipak
pas će uvijek polizati ranu
pa bila ona i bjelja od soli
zato i
koža
uvijek
može
na neki bubanj.

* * *

Bitka za Pariz još
nije počela
zamotajmo to klupko
još samo malo zaboravimo
da neba
nema u kapi kiše
spremit ću nam kokice
i početak ću pričati o
Eskimu koji mi
je nudio ženu
i o tamo nekom potoku
koji sam tražio po Montmartreu
a kad napetost dosegne
vrhunac rasprsnut ću
se kao balon iznad vode
tik prije no valovlje zašumi
i prijenos počne.

KAJGANA

Ubacio sam oko u
svaku ključanicu u
gradu
pa kad grad odlazi
na spavanje
ja ulazim u njegove krevete
zavlačim se pod
mirisne jastuke
i slušam kako diše
strelice noći podsjećaju na
zvijezde buđenje nije
predviđeno u priručniku
a ujutro
kad me pitaš što ću
za doručak
ja ću ti reći:
kajganunatostusmaslacem
i jedva primjetno
ću se nasmijati
i stresti zlatnu prašinu s kose.

POSADA

One bube što sam
ih posadio u čarapama
ne daju mi mira
izlazak iz cvijeta mladosti
u plavo jutro
morbidan je
djeca upijaju kišu
i rastu prema oblacima
dok po meni rastu
točkice prvo male
onda sve veće
narast će tolike da
ću morati prestati
koristiti deminutive
a kad crveni telefon
zazvoni preživjet će
samo žohari i djeca.

* * *

Čelične ptice ključaju
tamo negdje po američkoj
pustinji
nema utjehe u jeziku
ni u kosi
ni u kaosu
ali potražiti ću skrovište u
poznatoj riječi
i obećajem da me neće
biti nigdje drugdje
možda se tada
rasprsnem
nestanem
i konačno prestanem
polagati pravo na životinje
ako poslije i uđem
u metaforu kao kroz
vrata popodnevne sobe
zaboravit ću na
rebra dobre životinje
koju je snašlo
dok je mirno pasla

njih je i
tako sve manje
a pitanje je li doista nebo
krivo za ptice nekako
me više ne uzbuđuje.

SIGURNA KUĆA

Zamisli
da smo se ujutro probudili u
autokarti Australije
vidjeli bismo klokane
ja bih te nosio u tobolcu
a zrak bi bio spretan
kao potez kistom flamanskog
maestra
popodne bismo ležali u
plićaku do koljena
i sanjali nebodere kako
se ljušte iz vode
njihova stakla od zmijske kože
u kojima galebovi traže
svoj odraz mirisala
bi na zloću
moja kosa sapplela bi se oko
tvojih riječi
ali znaj
ne bih dopustio da
zaspiš u kući bez
prozora i vrata
dok je vani potres.

KAO JAJE

Dok balerina radi piruete
mislim na tebe
područje pokreta
je mjesto maske
nije kao
jutarnji program na teveu
hoću li se opustiti
kao za vrijeme reklama
ipak ne smijem naginjati
bilježnicu da slova ne
poispadaju čuvat ću ih kao
kap vode na dlanu
kao tebe kao
drvenu balerinu u
muzičkoj kutiji
evo i mrak ću spustiti
dok netko ne učini
štetu

moje tijelo žudi jedno
toplo krilo
da se izlegne
kao jaje.

VODNJAN VS. ARIZONA

U okrilju doma
proizvodim laži
kažem Jasmina i
pomislim na cvijet
kažem prozirno
i već je tu mali patuljak
grize nokte i
misli na lezbijke
od danas znam
mnogo više
Talijani u Kineskoj četvrti
nisu dobrodošli
a ja bih bio
puno sretniji kada
bih mogao reći
Vodnjan a da ne
pomislim na Arizonu.

SAVIJAČA

Znam da ću otvoriti
još jedno pivo
pas će zalajati
možda će i na televiziji
biti film o tebi
uzet ću zatim
sjekiru nasjeći nešto
riječi umijesiti rečenicu
izostavit ću interpunkcije jer
mislim da savijača mora
bez prestanka u
krug nikako po strani
i baš zato
kad mi se pas približi
i pogleda me velikim
medo očima
ignorirat ću ga
pitam se hoće li
primijetiti.

ANTENE

Zaparaj kožu
da provrije meso kao
voda za čaj
kad popiješ i zadnju
dozu lijeka za smirenje
pomisli na zen
napiši haiku
i odigraj jednu rundu tekkena
nakon napornog dana
pogledaj gore odaj
počast Velikoj Bitki
i nemoj
da te previše pogodi što
su od svega ostale
samo antene
ti jalovi ožiljci neba.

STARA LATINSKA

Sašiti peć i prozor
pokrpati nebo i zarez
isplesti džemper od
bilja
mraka
i vode
(kao baka nekad
dok nisu počele sapunice)
između redaka
uplesti djetinjstvo
erekciju i strah od smrti
bez obzira na vrijeme
potrebno za savladavanje
čudnih zvukova i
teških matematičkih operacija
na kraju
dugo razmišljati o
staroj latinskoj
konac djelo krasi.

KRUZI KOJI SE ŠIRE

Kuglice užasa tako lijepo
pristaju ušima jedne
dame
vertikalna uznesenost
priziva Dorianu Sivog
koji ne voli svoj odraz
u vodi
svi smo mi Dorian Sivi
više riba fish
dok nese jaje
a sipa piše memoare
vlastitim crnilom:
napoj se probavlja duboko u noktima
u vodi je spas
više Dorian Bijeli
na televiziji uporno gori
vatra u kaminu
ja živim u kruzima
koji se šire.

* * *

Praznina je najdublja na
bijelom papiru
omeđena stolom
sobom svemirom
samiya je od visibabe
u Kalahariju
komunikacijske prakse
suvremenog čovjeka
očituju se
u težnji
za prelamanjem
svjetla na
fraktale želja
njeno tijelo
žudi
oskvrnuće.

KRUG

Gramatika kruga i
nedosanjanog sna
proganja me već
posljednjih nekoliko
minuta ili vječnosti
ne znam relativna su
krila leptira dok je
bio kukuljica na glavi
stabla nevinijih ruku
od mojih
njegovo lišće u
jesen su moji nokti
odgriženi do korijena tuge
sam
u prirodi
jezik
umire posljednji
a rođenje
uvijek
počinje krikom.

* * *

Utroba moje sobe
izvrće se prema van
meko meso kao
raspuknuta smokva
na crvenom hvarskom
suncu mi smo
gušteri uroborosi pa
načelno smišljanje
grijeha puti ni izbliza
ne može računati na mene
rekoh
načelno jer u sobi
punoj komaraca
ne može se nego
sisati slatki nektar

kad sunce silazi
ulazi na velika
vrata ulazi u
oči pore ostavlja
lelujav odraz i
mrtvo naličje stvari.

* * *

Vino je ispralo
riječi jučer
prazna šalica kave
usta na tanjuru
žuto klasje negdje se
njiše na vjetru
noć je ostavila sjenu
kao kiša trag koji
rastače krajolik na prozoru
crnkinja pjeva blues
u nekom baru u Chicagu
na našoj kući
još jedna
cigla tišine.

* * *

Gusti razmak između trenutaka
puni se shizofrenim odrazom
na vodi grane razdragane kao
bundeve koje je neka
sigurna ruka izdubila
logikom svrdla usta su
zato naselili karijesi
sigurno i zbog
vena netom plombiranih
tako
kad krv ključa za
ključ trenutka treba samo
pomnožiti nepoznanice
tad počinje sezona
lova na lavove
i lica s ekrana od
kojih je netko
napravio
jutarnje naljepnice.

* * *

Stvari rastu oko
mene dok netko
krade bijelo svjetlo
utonuće
u trenutku
razboli teoriju
tlak se diže
zvjezdanog neba
uz duh neki
dah vjetra što
oko čestica zraka
radi meku opnu
sad još samo
da ih oplodi
mali veliki bijeli i
karnival počinje
ta pukotina u
parketu bit će
mjesto za odmor
bliže
nego ikad prije.

* * *

Jutarnja zebra
na ispaši u
mojoj sobi
na mom
krevetu u
podne
predvečer
je mrtva
umrle ptice
iz jastuka na
mom krevetu
noćas sam
stavio na
prozor
ujutro
su žive
budit će me
svakog jutra
olakšati
svu tu
silnu smrt
pred
večer.

MJESEČEVE MIJENE

Odgurujem od sebe
nepoželjne kore
naranče dok se
nektar slijeva
niz tvoje grudi i
ključa u podnožju
staviti ćeš toplu
ruku na moje
tvrdo čelo a
od moje slame
načinit ćeš krevet
potom će se mjesec u
pustom kamenjaru
izliti iz oka i
iskrenuti sunce
sjene će biti u podne
a ja ću se saviti pod
tvojim krilom
da konačno
omekanim.

* * *

Iz suznog pogleda
sna u kamenu
cijede se tumori
neba
u protoku vode
ogleda se šuma
ribe su došle
sa svojih ušća
da se mrijeste
a panova kola
žute su pjege
sunca
odjednom
čvornata stopala
stabala i nabrekle
njihove žile
navješćuju pomak
hoće li se skupiti na
autocesti i krenuti prema
gradu podno nebodera
ili samo
uzmiču
iz mojih snova?

* * *

Nema više tajni
u djevojačkom hodu grada
kutak za razonodu
umoran je od Kristova
iskušenja i uličnih svirača
veliki dječak i
latice luka
cvijeće/slika
i mrtva priroda
dok sam bio curica
pozivala sam na
igru u dvorištu
crtala sam mašne
preko lica i ljubila se
u ogledalu
kad sam postala dječak
sve je progutala
filozofija a mama
je postala zemlja
nema više tajni u
nogometu neurona
igraju se produžeci
na kladionicama stojim
onako.

ILI ZAŠTO JE NASLOV DOŠAO NA KRAJU BALADE O KLUPKU I ČUNJEVIMA

* * *

Budi moj nemirni
patuljak djecom otvoren
do granice bola
i preko horizonta
kriči na nebesa
čuvar sedam strašnih
pečata i sutra će biti jučer
kao danas zlatna
prašina djevojčice
sa žigicama
i dok se kolektivni
simboli okupljaju
oko vatre oko
priče ti
ispeci zlatnožitu pogaču
a ja ću postaviti stol od
godova čvoravog stabla
jedimo zajedno.

* * *

U prosutoj kosi
po podu kočopere se
mrtve latice cvijeća
ne čuješ dok vičem
zagušen bukom usisivača
koji guta moje foneme
kao šuma dobre životinje
sintaksa poda
kao
kasna večera
krnja rečenica.

* * *

Teški su i olovni
oblaci povješani
po štriku u dvorištu
hevimetal produkcija
utopiš li pero
u tu tintaru
očekuj ruke od zemlje
koju treba okopati
procesuirati sprovesti
i mejlati Liliputancima

moja tuga
nije
s ovoga svijeta.

* * *

Kad svučem kožu
uronim u party
čuvarice podzemlja
2000 kg čistog mesa
malim aparatićima
skidaju nedostatke
dermoabrakadazija
piše na svakom
istetoviranom stegnu
a ja si nekako
mislim
baš bih kose
oči pa da
kažem čing čong ping
i da to
ima nekog smisla.

TIJELO

Tijelo miriše tijelo
boli tijelo kupuje
tijelo voli tijelo
pravocrtno
dubokozorno
životožudno
bijeli zaron koji iksom
uvijek označava mjesto
neodređenosti ujutro
bez zraka grcajući
topeći potapajući
misao pijeska
klija u vodi
jedinina
je prava
množina.

* * *

Gorostasne beskrilne ptice ispod
hrpe pokislog željeza na
ruševinama jezika
uzbuđenost slaganja
ledo kockica:
uzaludno čuči djevojka nad
vodom i skida šminku s
umornog lica
bila sam snijeg a svako
agregatno stanje vjere
poziva na mobilizaciju
u boj junaki
za narod svoj
s pjesmom na usnama
gazimo pepelno čuvaju se
riječi duboko u kripti
prekambrij kambrij
paleozoik kvartet
i ptice tap-tap
cin-cin
zvon-zvon.

* * *

Kad se probudim ujutro u
slici
centar svijeta
postane točka mirovanja
pupak lombeliko
okupan umiven očišćen
onda čekam
da se pojavi
lijepa djevojka iz snova
ili barem 10 dag mortadele
da ubije proizvoljnost.

* * *

Ime

ime

ime

punktuacija cross-reference

učestalost darivanja kroz

čarobnu kutiju

nimalo nalik milozvuku

bajke vilenjaci umornici

čunjave glave što rastu

iz nogu i sade

svoje oči kao parazite

pod koži

svrbež epitelna guli

se i britvom ponekad

Hell razor

snijeg pada

samo s ekrana.

* * *

Na margini stranice
probušio sam oblak koji
je zatrudnio dan
bujica crne kiše
gutala je foneme
dok je primorski plač
zapluskivao obale
rumenih obraza i
teški se kapci spuštali
iza rešetaka trepavica
krik by krik na
premotavanju unazad
u groteski životne vrpce
da gledaju smiješnim
očima koje uvijek
vide i uvijek znaju
koje kapke ne
zatvaraju
niti da čuju vrisku
trsku slamku spasa
gradivne imenice
šaltaj program
ili
molim te
uđi u fusnotu.

* * *

Svako jutro narastem
pa probudim krevet
izađem iz okvira
pa se razlijem sobom
pa stanem
onda sam
onemoćali ud
polomljeni kišobran
nad ponorom nad
požutjelim svečanim slikama
postojanog kositrenog vojnika
pa se smanjim
pa me nema
otplovim niz kanal
u utrobu neke ribe
nestanem posve
u mračnom tunelu.

* * *

Misao je otišla za brodom
priča se u muzej naselila
trnci u prstima
da probiju himen kože
kilometri u noktima bolni
kao krivi tabani
i dalje
nujna ili rujna jesen
u prosjačkom srcu
otopit će se
kao sladoled na štapiću
djeteta što leti
leti k suncu

mora da je lakše
s Isusom
S-I-S-U-S-O-M.

PEJZAŽNA

Fatamorgana betona kao
jednim potezom kista
premazana šuma
svećanom zelenom bojom
lijepa je zelena boja
zrcali kose stabala
što su rasle i u smrti
prisjeća se naboranih koža
od kojih smo radili maske
ni djeca joj ne mogu odoljeti pa
kao moljci padaju po tlu

kiše
djeca

sretan prizor.

* * *

Izljev duše u mozak
zemlja mi plače na
ramenu u polutami sobe s
indijanskom pjesmom na usnama
u vigvamu skvo
lijepa kao stereotip
daleka zmija
sunce je zadnji put
kroz krošnje provirilo 19**
puno je vode proteklo
dok smo naučili
obuti cipele
u vigvamu skvo
lijepa kao duša
daleka kao san.

* * *

Istraga nije polučila rezultate
jutro je
školjka noći progutala je
sedef čula
tijelo prljavo izbrazdano
kanalima slutnje nekog čudnog
mira
smrti
udovi teški jalovi
govornice poharane tihe
bubnjevi u daljini
potmulo najavljuju
jedno veliko svijetlo ništa.

* * *

Kad uđem u svoju kožu
zaboravim perpetuiranu stvarnost
ali samo ako ponesem TV sa sobom
maskiran u maloj želji projiciram
nove predjele na mekanim šapama
dobrih životinja u
seobi na jug
lakše bi bilo
sigurno
pravocrtno u krug u
nekoj kugli
ali kugla nije balon
pa da ju probuši kategorija
ja nisam planet.

* * *

Renesansa probuđenog boka
kao odsukane barke iz
plićaka
ujutro
dok još sunce nije visoko a
ptice lagano zriju na granama
spirući noć s lepetnih krila
čudo u božjoj ulici
pučina otvorenog mora
novi je život snovitog
moreplovca čija noga možda
ne nalazi smjer kao nekad
ali čija torba
boga mu
puna je priča
svih onih priča
što nose naramak jutra.

* * *

Čuveni most preko rijeke
zaboravio je ogrtač od vala
zaboravili smo i mi
kako izgleda jutro
bez patine noći
sjaja srebrnih zvijezda
što su se prelijevale iz
dalekih prstiju po tihim
ulicama
neka daleka čarolija naselila
je naše misli
i ne želi van
okupana nova
svako se jutro
želi izleći kao
jaje navući kožu od
noći i biti novi početak
u daljini pale se svjetla grada
gledam noć kako se spušta
po užadi s neba
i vlada.

* * *

Uronim u tvoje tijelo pa
se otopim kao sladoled
u podne na hvarskoj rivi
bez propusnice po
tvojim bescarinskoj zoni
znam
da hodam po rubu
onda se odmaknem
usućem svoje bodlje
i umiljato kao
mačje klupko
zatreperim
prije prsnuća
izgrade se mostovi
osoljenog zraka.

* * *

Obješeni policijski sat
na zidu moje sobe u
predvorju želuca
tiktaka
uporan kao neuspjeh
pokrpano nebo svaki
čas će propustiti
nešto služi
i znam
da ćemo se naći u
istoj kanti s
usmrđenom ribom
mislim da ću si dati
ugraditi intragastrični balon
i njime odvažno i protupropisno
na put oko svijeta
u 80 slika
ili barem dok ne prsne
i ne popraska sve
prstohvatne kolobare neba.

* * *

Izbili su mi iz glave
više ne mislim
na svoje tvrde
olovne trepavice
udovi su mi lagani
osluškiju bilo prostora
i bijelo treperenje
kad se probudim
naći ću se oguljen
kao rumena naranča

prije mraka
još ću jednom zasvijetliti.

* * *

Zaigrana sjena u parku
ispod ljuljačke
u kamenu
treperi na vjetru u podne
poslije ispija kavu
s drugim sjenama
na trgovima i balkonima
na kraju
uskače u kanal
pored puta
i otplovi
oteče

ponekad je teško
vidjeti čovjeka
svog sazdanog od sjena.

* * *

Brod zaplovi
čuje se disanje
naviru kosine bez reda i poretka
brod nestane pod plahtom
i opet se pojavi
kad mjesečina zaboravi
svoj put kući

ne želim se vratiti
u utrobu kita
koji potmulo doziva svoje žrtve
želim umrijeti u ovoj pjesmi brodu
otresti sa sebe gusara
i vratiti se očišćen
na početak priče
o svijetu
u kojem bol nije
i muškog i ženskog roda.

* * *

Moja olovka ostavlja trag neba
popodne u ruci majstora
uroniš u procjep
između krovova slova
i snatriš ulice interpunkcija
110 m s preponama
odzvanja glas iz zvučnika
starter pogađa glinenu pticu
i sve se skuplja pod upitnikom

naseljavaju li baloni od sapunice
kišobrane
koji plaću za pocijepanim nebom?

JA SAM KRIV

1.

Shizofreni subjekt tjera me da tražim
svoj poludjeli predikat, ali on mi uzmiče,
pod stolom, pod urom, pod zidom.
Poigra se na putu s mojim klupkom,
pogradi me po kuštravoj kosi,
poljubi mi curu...
igra se sa mnom.
Igraj se sa mnom, zavapim.
On bježi preko stola,
u čizmama od sedam milja,
ispod hvarskog sunca na hvarskoj rivi
sve prema pukotini svijeta,
propisanom pupku.
Tamo je u klasičnoj sačekuši
pa sjekirom posred glavinje.
I kako sad ja to znam,
a ipak tamo idem.

2.

Nikad neću imati djecu
pa makar djeca nikad ne imala mene.
Ono što ja nudim nisu kamenčići sunca,
zelene livade i mlin.
Čak ni ptice što klize po ožiljcima neba
slušajući pjev dnevnih spavača.
I dok mi shapeshiftersi napadaju lijevu polutku,
na desnoj je pomrčina mjeseca.
I neka nitko ne orbitira oko mene.
Rekoh, ja nisam planet,
a pokoji most ne čini mi se čovjekom.
Tek možda zaboravljenim projektom P-301.

3.

Ja gonim krdo velikih riječi,
i na njima gomilam
mrtve puške.

Po tepihu od cvijeća,
ljubičica i krizantema
valjaju se goli ljubavnici.

Niti jedan zrak nije pretežak za bijeg.

Dok svijećom ištem bolest
kao zalog za čovjeka,
čekam debelu Ciganku
da mi gatne iz taloga noći
i kaže mi zašto sanjam zlatnu prašinu
kad je oko mene samo teška olovna tišina.

Vesni

4.

Gledala me kao ovisnika. U bijelom, čista.

Otresao sam prašinu s vrtih vitih ramena,
a da ruka nije pokleknula, odmah bih se bio
uhvatio za slabi vrat i zavrnuo si glavom.

Kao dobroj kokici u kadi.

Uzeo sam svoju dozu endorfina na recept i otišao
kući.

Ali znao sam, ne djeluje.

Bit će da sam pogledao previše sretnih filmova.

“Noć u videoteci”,

dobar naslov.

5.

Plakao sam unutar stabla
i šutio svijet oko sebe.
Suhe grane okretale su se k meni,
kao da me žele odstraniti
od sebe,
kao da sam neko
strano tijelo prirode,
tumor na dvanaesteru
nikad prežaljene pjesme.

Između djeteline i maćuhice
nepremostiv je jaz;
ovaj fortune cookie
ne želi u rat.

6.

Moje srce je kuća
Ujutro rasteže se u Španjolskoj
pa je hacijenda s velikim smeđim trijemom.
Popodne već je u Japanu
pa je pagoda do koljena u sakeu.
Kad pak zaraste u bršljan,
slični na ljutog Rusa i nitko joj neće blizu.

A onda opet
bude i topli kakao,
kad kiše dugo padaju
i ispiru boje s krajolika.

Moje srce veliko je ko kuća,
u njega stane cijeli jedan grad
bez ljudi.
Jedino mi nije jasno
što radi noću
u mom jastuku.

7.

Neki nemir bušilice
uvlači se u moj
fragmentirani horizont.
Prosvrdljena knjiga mogla
bi se zapaliti od korica:
ni slovca da ostane pod
prljavim noktima.
U 23 sata i 5 minuta odlazim
iz svoje sobe, a
zapravo želim iz osobe;
iz stvarnosti na
neko drugo mjesto,
gdje život ne vrijedi ni boba,
gdje se muškost dokazuje
mačevima ili
barem mesarskim sjekirama.
Ovo lutanje prerijama žila
umara do krvi;
da mi je reći, do srca,
podmazati šarku-dvije
pa potonuti u zaborav.

Davor Mandić

Rođen 1976. u Puli. Prozaik, pjesnik i novinar. Diplomirao hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Rijeci. Zaposlen u riječkom Novom listu kao urednik kulture i priloga Mediteran. Voditelj radionica kratke priče, novinarstva i novinarstva u kulturi.

Objavio: *Mostovi* (pjesme, 2009), *Valjalo bi me zamisliti sretnim* (kratke priče, 2014) i *Đavolja simfonija* (roman, 2016).

Biblioteka elektroRI

knjiga 2

Davor Mandić

MOSTOVI

© 2018 Davor Mandić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2018

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© Aleksandra David

ISBN 978-953-345-585-3 (HTML)

ISBN 978-953-345-586-0 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-587-7 (PDF)

ISBN 978-953-345-588-4 (MOBI)

Prvo izdanje

Hrvatsko društvo pisaca, Zagreb, 2009.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Rijeke.**

